

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **REFMEDIA s. r. o.**,
sídlem Trojská 629/116, Praha 7,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 2. 2017, č. j. 54/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. 54/2017-160-SPR/3, se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 12. 12. 2016, č. j. MHMP 2204847/2016/Fil, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen “zákon o silničním provozu”), porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona, za což mu byla dle § 125f

odst. 3 téhož zákona za použití § 125c odst. 5 zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a dále mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000,-Kč, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil při užití vozidla tov. zn. Tesla, reg. zn. X dne 9. 2. 2015 kolem 16:22 hod v Praze 5, ul. Strakonické, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jestliže v daném případě došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h o 15 km/h.

2. Žalobce v žalobě uvedl celou řadu žalobních námitek.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobce reagoval replikou, v níž mj. namítl prekluzi deliktu. Uvedl, že na věc je dle něj třeba aplikovat pravidla prekluze podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1. 7. 2017. První rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 18. 5. 2015, následně však bylo v autoremeduře zrušeno. Další rozhodnutí bylo vydáno až dne 12. 12. 2016. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo vydat nové prvostupňové rozhodnutí do jednoho roku od vydání původního prvostupňového rozhodnutí, došlo dne 19. 5. 2016 k prekluzi. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu.
5. K replice žalovaný sdělil, že ke spáchání předmětného přestupku (dříve správní delikt provozovatele vozidla) došlo dne 9. 2. 2015. Následně bylo zahájeno příkazní řízení, proti vydanému příkazu byl podán odpor. Dne 20. 5. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, kterým shledal správní orgán žalobce vinným z jiného správního deliktu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Dne 6. 2. 2017 žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Rozhodnutí žalobci bylo doručeno dne 9. 2. 2017 a téhož dne nabylo právní moci. Žalovaný poukázal na ustanovení § 123e odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., platného v době spáchání a rozhodování o správním deliktu (změna zákonem č. 298/2016 Sb.), kde je uvedeno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. V daném případě toto bylo dodrženo a námitka žalobce je tak lichá. Přestupek (dříve jiný správní delikt) byl spáchán dne 9. 2. 2015. Řízení o něm je nutno zahájit nejdéle do 2 let, což bylo splněno, jak je uvedeno výše. Rozhodnout ve věci je pak nutno nejdéle do 4 let od jeho spáchání, což bylo také dodrženo.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“)
7. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
8. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez*

obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

9. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
10. Podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za přestupek se uloží pokuta a) od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h), b) od 10 000 Kč do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 4 a odstavce 3, c) od 2 500 Kč do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b), d) od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2, e) od 4 000 do 7 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 5 spáchaný v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, f) od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4, g) od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
11. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
12. Podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažijl řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchan.*
13. Podle ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*
14. Podle ust. § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*
15. Dle § 31 odst. 1 přestupkového zákona *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchan. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*
16. Podle ust. § 32 odst. 2 přestupkového zákona *promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*
17. Podle ust. § 32 odst. 3 přestupkového zákona *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za*

který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přešůpek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.

18. Soud nejprve posoudil námitku prekluze. Soud se zabýval tím, zda zanikla odpovědnost žalobce za daný správní delikt. V předmětné věci došlo ke spáchání správního deliktu dne 9. 2. 2015. Příkaz o uložení pokuty žalobci byl vydán dne 7. 4. 2015, téhož dne byl doručen žalobci. Rozhodnutí správního orgánu I. st. o správním deliktu žalobce č. j. MHMP 849227/2015/Fil bylo vydáno 20. 5. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo správním orgánem I. st. posouzeno jako opožděné.
19. Odvolací správní orgán věc dne 24. 8. 2016 vrátil zpět správnímu orgánu I. st. Následně správní orgán I. st. vydal dne 5. 10. 2016 rozhodnutí č. j. MHMP 1751849/2016/Fil, kterým zrušil své původní rozhodnutí v autoremeduře. Dne 12. 12. 2016 správní orgán I. st. vydal rozhodnutí č. j. MHMP 2204847/2016/Fil, kterým shledal žalobce odpovědným za spáchání uvedeného správního deliktu. Žalovaný vydal dne 6. 2. 2017 rozhodnutí č. j. 54/2017-160-SPR/3, kterým odvolání žalobce zamítl.
20. Při aplikaci právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu by se zánik odpovědnosti za správní delikt řídil ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu. Za této situace by k zániku odpovědnosti žalobce za daný správní delikt nedošlo. Byla dodržena jak subjektivní dvouletá lhůta pro zahájení správního řízení, tak objektivní čtyřletá lhůta, v rámci níž musí dojít k nabytí právní moci rozhodnutí o správním deliktu. Tato právní úprava byla účinná do dne 30. 6. 2017.
21. Dne 1. 7. 2017 nabyt účinnosti přestupkový zákon, který stanovuje promlčecí dobu v § 30 a násl. Vzhledem k tomu, že za předmětný správní delikt je možné uložit pokutu do výše 10 000 Kč (ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017), činí promlčecí doba 1 rok (§ 30 přestupkového zákona). Tato promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, odpovědnost za přešůpek však zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání (ust. § 32 odst. 2 a 3 přestupkového zákona).
22. V této souvislosti je dále nutné zmínit, že podle ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 24. 2. 2020 *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přešůpek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přešůpek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přešůpek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Obě věty daného ustanovení však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
23. Ústavní soud nejprve nálezem ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (předmětný nález Ústavního soudu byl dne 26. 2. 2020 vyhlášen ve Sbírce zákonů pod č. 54/2020 Sb.) zrušil větu první ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona s tím, že: *„Lze shrnout, že § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přešůpek tvoří součást*

vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky.“

24. Následně Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů i zbývající část ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona. Nález byl dne 22. 7. 2020 vyhlášen ve Sbírce zákonů pod č. 325/2020 Sb. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval: „Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější. Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí "trestnosti" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. února 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny.“
25. Městský soud v Praze dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003 č. j. 7 A 146/2001-29, podle kterého: „Zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, totiž s Ústavou. O otázce rozporu zákona s Ústavou si soud ve správním soudnictví nemůže učinit úsudek sám,

a to tím spíše, byl-li zákon zrušen v řízení, které správní soud v obdobné věci sám svým návrhem u Ústavního soudu vyvolal.“ Obdobně se kasační soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 29. 6. 2005 č. j. 6 A 102/2001-59.

26. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného ještě nebyl účinný nový přestupkový zákon, žalovaný proto nemohl postupovat podle příznivější nové úpravy. Soud se proto zabýval tím, zda je možné i přesto aplikovat novou právní úpravu.
27. K tomu, jak má být postupováno v obdobné situaci, se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, kde uvedl: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
28. Dále lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho nedávném rozsudku č. j. 8 As 43/2019-40 ze dne 11. 2. 2021, publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS: *„Orgán, který posuzuje, zda se použije zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), musí podřadit konkrétní čin konkrétního pachatele pod všechna relevantní ustanovení upravující přestupek, celkový výsledek posoudit a podle toho rozhodnout, zda je pozdější právní úprava pro pachatele výhodnější. Pokud se nová právní úprava stane účinnou až poté, co rozhodnutí správního orgánu nabude právní moci, musí v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí tuto úvahu v plném rozsahu učinit krajský soud, i pokud bude muset posoudit určitý aspekt, který dřívější právní úprava nestanovila.“*
29. Nejvyšší správní soud dospěl v tomto rozhodnutí též k závěru, že: *„...v případě aplikace příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele, tam kde podmínky pro jeho aplikaci nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, není správní soud soudem přezkumným, ale nalézacím. Ohledně posouzení dané otázky se totiž musí řídit právním stavem v době svého rozhodování, byť zde takový právní stav nebyl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud tak v tomto případě bude z povahy věci prvním, kdo se bude danou otázkou zabývat.“*
30. Vzhledem k těmto závěrům soud uvádí, že je třeba rovněž v tomto případě aplikovat novou právní úpravu, neboť je pro žalobce příznivější.
31. V posuzovaném případě došlo k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu správního deliktu dne 9. 2. 2015, příkaz, kterým bylo zahájeno správní řízení, byl vydán dne 7. 4. 2015, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 5. 2015 a doručeno žalobci dne 22. 5. 2015. Řízení tedy bylo zahájeno včas, promlčecí doba neuplynula do vydání prvního rozhodnutí ve věci dne 20. 5. 2015. V tento den se běh lhůty přerušil a počala běžet znovu. Do jednoho roku od této chvíle však nebyl učiněn žádný úkon, který by její běh opět přerušil, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo naopak dne 5. 10. 2016 zrušeno v autoremeduře, přičemž rozhodnutí o zrušení rozhodnutí není rozhodnutím o vině obviněného. Nové rozhodnutí pak bylo prvostupňovým správním orgánem vydáno až 12. 12. 2016, dne 20. 5. 2016 však marně uplynula roční promlčecí doba podle § 30 písm. a) přestupkového zákona.

32. Odpovědnost žalobce za správní delikt marným uplynutím prekluzivní lhůty k vydání rozhodnutí o vině žalobce zanikla, proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), v dalším řízení zastaví řízení v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.
33. K dalším námitkám žaloby lze pouze uvést, že nejsou důvodné.
34. Jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně rozhodnout, že se účastníku náhrada nákladů nepřiznává (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Soud posoudil, zda-li s ohledem na okolnosti projednávaného případu nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, přestože měl ve věci úspěch. V době, kdy rozhodoval správní orgán I. stupně a následně žalovaný o správním deliktu žalobce, prekluze odpovědnosti žalobce za správní delikt dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nenastala. Teprve nová právní úprava a zásah Ústavního soudu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vedl k prekluzi deliktu žalobce. Přitom žalobce činil zjevné úkony směřující k průtahům v řízení (smyšlená osoba řidiče, odvolání bez odůvodnění a předložení plné moci). Na základě snahy žalobce správní řízení protahovat i se zřetelem ke změně právní úpravy prekluzivní doby soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů dle § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 6. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce